

עלי מרפא
שערי הגלילין
יין הנגבי
למעשה
בני היכלא

- פורים = פידורים
- האמנם משה הוא רבינו?
- העוה"ז הוא לא, ואי אפשר להשיגו
- התבודדות
- סיפורו של בית מדרשו

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

- התורה הזמנית:
- המלכות דקדושה
- לדעת את שלום אסתר
- כח המשיכה
- סתור על מנת לבנות
- לימוד עם נחת
- תענית אסתר
- דיני מחצית השקל

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

משה הוא רבינו?

משה רבינו הוא חלק מה'די.אן.אי' היהודי. יהודי חי ונושם: אמונה בה' ובתורתו, וגם במשה רבינו.

אין שום מטרה שיהיה עולם, ושיהיו בו אנשים ש'מצייתים' למה שנאמר להם משמים. זו איננה מטרה, אלא אמצעי. המטרה היא 'לחבר' ביניהם. שהשמים ירדו לתוך הארץ, והארץ תתחבר ותתייחד עם השמים. רק כשזה יקרה, יהיה עולם מתוקן, שכולו טוב.

כל יהודי, מאמין בבורא עולם, בתורה הקדושה, וגם... במשה רבינו. לא נמצא יהודי שאומר: אני מאמין שה' יתברך ברא את העולם ומנהיג אותו, מאמין שקבלנו תורה מן השמים, אבל לא מכיר ולא מתעניין במושג ששמו משה רבינו. אין יהודי כזה. משה רבינו הוא חלק מה'די.אן.אי' היהודי. יהודי חי ונושם: אמונה בה', יציאת מצרים, קבלת התורה, חורבן בית המקדש, ציפיה לגאולה, וגם: משה רבינו. משה רבינו הוא חלק בלתי נפרד מאותה יציאת מצרים וקבלת התורה. כל ילד יהודי גדל עליו, ואנו קוראים עליו כל שנה מחדש בפרשיות התורה. הוא ממש חלק מחיינו, ובשר מבשרה של היהדות.

יהודי מביא קצת לב, קצת מוח, קצת דיבורים ומעשים טובים. ואם הוא לא מתעקש לשמור אותם לעצמו, אלא מאמין בצדיקים, יש בהם חיבור ויחוד

לדבר הזה קוראים משכן, בית המקדש, והשראת השכינה. המשכן ובית המקדש, היו עשויים מדברים ארציים לחלוטין. ובתוך אותם דברים ארציים, דווקא בתוכם, הייתה נוכחות מלאה של אלוקות ורוחניות, בדיוק כמו בשמים. ושם, היה המקום המתוקן והטוב והנפלא ביותר. זה היה בעבר, וזה יהיה בעתיד, במהרה בימינו אמן. החיבור הזה, בין השמים לארץ, נעשה באמצעות הצדיקים. צדיק הוא זה שזכה למדת היסוד, שעניינה חיבור שמים וארץ. צדיק הוא זה ש'מחציו ולמטה איש', והוא חי כאחד האדם עם שתי רגליים על הקרקע. ר'מחציו ולמעלה אלוקים', והוא מחובר בכל נימי מוחו ולבו לה'. יתברך. הצדיקים הראשונים היו האבות הקדושים. לאחריהם הגיע משה רבינו, והביא 'לנו' את אותה יכולת, לחבר שמים וארץ. משה רבינו לא הלך לשום מקום. הוא הצדיק שלנו עד עצם היום הזה, והוא מתפשט ומתלבש בתוך כל צדיק, ובתוך כל נשמה יהודית. ובמיוחד באותם צדיקים מופלגים, שאף הם בדורם כמשה בדורו, היו רועים נאמנים של עם ישראל, ומסרו עצמם כדי להביא כל יהודי לחיבור עם אלוקיו.

תכל'ס, איך זה עובד? כל יהודי מביא משהו. קצת זהב, קצת תכלת, וקצת שמן. ומשה רבינו בונה מזה משכן, ומכניס לתוך אותו זהב תכלת ושמן - נוכחות אלוקית. וגם היום. יהודי מביא קצת לב, קצת מוח, קצת דיבורים ומעשים טובים. ואם הוא לא מתעקש לשמור אותם לעצמו, אלא מאמין בצדיקים, הוא יכול לזכות שבתוך אותו מוח ולב, ובתוך אותם דיבורים ומעשים, יהיה חיבור ויחוד. זוהי היהדות על רגל אחת.

ע"פ ליקוטי מוהר"ן סימן ב'

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

רוצה ללחום בעמלק?
תשמח בכל פירוורו!!

יום ד' ויקרא ת"ד. קרעמיקטשגו.

והיה בעתים הללו האיר' ג'יני מה שאמר חז"ל על פסוק אף לא בגי' וכו', שאמרו אין ישראל עושוין מצוה לטני אלא מעט כפיד של תרגולין המנקרים באשפה אני מצרפו להשבון גדול.

ראה בני והבן וכל השומעים לקולי איך מפשט ומבאר ומקמץ בזה כל מה שאנו עוסקים לדבר הרבה בענין ההתחזקות ע"פ התורה הנזכרת אזמרה וכו', כי הטוב שלנו עתה הוא ממש שתרגול המנקר באשפה, שמתוך האשפה הוא מוציא איזה חצי גרעין של שעורים או חטים, וכן חוזר ומחפש כל היום עד שמוצא בכל פעם איזה חלק מפרה לחם המטל באשפה, וזה מוחה עצמו. והשי"ת ברחמי העצומים מבקש מיישראל עם קרובו שע"פ יחיי עצמן בזה. פי הוא מצרף להשבון גדול. ואל ישגיחו על היסורים וההרפתקאות וכו' העוברים על כל אחד בגוף ונפש, פי פלם ברחמים גדולים לטובה הנצחית.

וזהו מפלת המן עמלק שעומד בכל עת על כל אחד להפילו ח"ו ולהחליש דעתו מאד, והשי"ת לוחם עמו ע"י צדיקיו האמתיים. ומתקן הכל לטובה.

והשי"ת יצטו לטמח בשמחת פורים הנבא עלינו לטובה, נגילה ונשמחה בישועתו.

נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה בבורה ח"ב	דף יומי	ליקוטי תפילות ח"ב
שבת	1	פד:	רכט:	רלו:	זו	שפר שפה
א	2	פה:	רל:	רלו:	יח	שפר שפז
ב	3	פז:	רלב:	רלו:	יט	שפת שפט
ג	4	פח:	רלג:	רלו:	כ	שפת שפא
ד	5	פח:	רלד:	רלו:	כא	שפת שפג
ה	6	פח:	רלד:	רלט:	כב	שפת שפח
ו	7	פח:	רלה:	רלט:	כג	שפת שפז

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן חלק א' תורה כ"ו

חיבור שמים וארץ

התכלית שלשמה נברא העולם, ולשמה נבחרנו כעם, וקבלנו את התורה - היא לחבר שמים וארץ.

מען קריגט דאס יא

רבי נחמן טולטשינער הָהָהּ יתום מקטנותו ונתגדל אצל דודו רבי ראובן יוסל אחי אביו רבי אברהם בהייסין שהיה מאנשי רבנו ז"ל, ומוהרנ"ת ז"ל קשה היה נוסע לאומן היה פמה פעמים מתעכב בדרך בהייסין ומתאכסן אצל רבי ראובן יוסף הנ"ל, ורבי נחמן היה משירת אותו בנערותו ומשמשו בפקדת דודו, ובינתים היה שומע ממוהרנ"ת תורות רבנו ז"ל ושיחות יקרות שהיה מדבר עם אנשי שלומנו. פעם אחת האריך מאד בשיחה נפלאה מתכלית האדם בעולם הזה, וסיים את דבריו בקולו הנמרץ פדברים האלה: "דיא וועלט מיט דיא געלט אין אלע תאוות פין עולם הזה איז נישט, אין מען קריגט דאס נישט. תורה ותפלה ועבודת ה' איז יא, אין מען קריגט דאס יא" (העולם עם הממון וכל התאוות של העולם הזה הם 'לא', ולא משיגים אותם. תורה ותפלה ועבודת ה' הם 'כן' וכן משיגים אותם).

הדבורים הנוקבים הללו חדרו במעמקי לבו וחדרי בטנו והשאירו רשם חזק בנפשו וחוללו בקרבו איזה מהפך במחשבותיו מהו התכלית האמתית בעולם הזה, אף על פי שהיה אז צעיר לימים, ומני אז גמלה בלבו ההחלטה הנמרצת שמוהרנ"ת הוא המורה דרך האמתית שלו, ותדבק נפשו בנפש מוהרנ"ת ומאז נתקרב אליו יותר ויותר ושרת אותו בכל לבו ונפשו עד שגהה במשך השנים למשרתו ומשמשו ותלמידו המובהק וממלא מקומו אחרי הסתלקותו, והוא היה המוציא והמביא אצל אנשי שלומנו בכל עניני רבנו ז"ל, והשמש דקלויז, והבעל תפלה פידוע, והשתדל בכל כחו להדפיס כל כרכי "לקוטי הלכות" אחרי הסתלקות מוהרנ"ת ז"ל מלבד הפרק הראשון אשר הדפיסו עוד בחיי מוהרנ"ת ז"ל. (פמספר בכוכבי אור, ובסוף אבנייה פרזל שיחות וספורים מרבי נחמן טולטשינער, בתוספת מזקני אנ"ש).

התבודדות נד

קטנים וגדולים, אלא שעמלק יש לו כח להשיח הכל.

-ד-

עיקר מלחמתו של משה רבינו בעמלק היה על ידי תפילה כמו שכתוב 'ויהי ידיו אמונה' ותרגם אונקלוס 'ופרישן בצלו' - שפרש ידיו בתפילה, כי על ידי עצם התפילה כבר נכנע עמלק שאינו מניח להתפלל.

-ה-

משה היה צריך להרים את ידיו כל שעת התפילה שהתפלל כדי להזכיר את ישראל להסתכל לשמיים, ולא היה די פעם אחת לומר להם שאם לא יסתכלו למעלה יפסידו המלחמה, וכן לא היה די לשים להם רמזים כדי להזכירם, אלא משה בעצמו היה צריך להרים את ידיו, וכל זאת מחמת שכוחו של עמלק היה חזק להשיח הניסים ולהחליש את כח התפילה, ועל כן צריך זה לעומת זה, את כוחו של משה שילחם עם עמלק, ויעורר בכל רגע ורגע מחדש להלחם בו על ידי כח התפילה.

-ו-

בכל פעם שיהודי עומד להתפלל, ומחזק את נפשו שבודאי ה' שומע תפילתו בזה בעצמו הוא מכניע את המון - עמלק שרוצה להכחיש כל זאת.

-א-

המון מכניס ספיקות בלב האם השם יתברך שומע תפילת ישראל, וכך אמר לאחשוורוש 'אלוהיהם של ישראל ישן הוא', כביכול אינו שומע תפילה, ובכך גברה קליפתו, שלא רק שרצה ח"ו להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, אלא גם רצה להתגבר על ישראל שלא יעזו להתחזק בתפילה ולבקש על נפשם, על ידי הטענה כאילו ח"ו אין השם יתברך שומע תפילות.

-ב-

וזה היה קליפת עמלק בשרשו, שהכניס שכחה בלב ישראל על ידי הספק 'היש ה' בקרבנו אם אין, שהרי הם בעצמם ראו בעיניהם ניסים ונפלאות ביציאת מצרים וקריעת ים סוף, והנה בא עמלק ומקרר האמבטיה הרוחת על ידי השכחה שמשכיח את הניסים ונפלאות שכבר ראו בעיניהם.

-ג-

כל מי שלומד המעשה של כלל ישראל במדבר, שואל ותמה איך יכלו כל כך להתבלבל ולטעון טענות על ה', לאחר שראו כל כך בעיניהם ניסים ונפלאות שלא כדרך הטבע. והאמת שפליאה זו קשה גם על כל אחד ואחד שבודאי ראה בחייו כמה ניסים

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

החפץ חיים האריך לטוסר ההתירים המדומים שמצאו אנשים לדבר לשה"ר. ואלו הן: בגמ' ערכין טו: נאמר שכל דבר הנאמר לפני האדם שעליו מדברים, אין בו משום לשה"ר. אי אפשר לפרש המאמר הזה כפשוטו, דאדרבה אם ידבר עליו לשה"ר לפניו יש בזה איסור לשה"ר ואונאת דברים, כי הוא מצערו כשמספר גנותו לפניו, ועובר גם על 'לא תשא עליו חטא' שאסור לבייש אחד מישראל אפילו דרך תוכחה על חטא, וכ"ש כשלא חטא. ואם ביישו לפני שלשה או יותר, עד שהחוויר מרוב בושה, נקרא מלבין פני חבירו ברבים, ואין לו חלק לעוה"ב רח"ל.

אלא שההיתר הוא רק כשרואה לומר דבר על חבירו והוא מתפרש לשתי אופנים, כגון שאמר 'פלוני חכם גדול', הדבר תלוי בטון' אם דיבר בהערכה הרי טוב, ואם בטון של לעג, הוה לשה"ר. אזי יתאר לעצמו שאומרו בפני האדם עצמו, מסתמא לא היה אומר בפניו בדרך גנאי, בזה האופן מותר לאמרו. (קיצור הל' לשה"ר פ"י סעיף א-ב)

כי עקר הנס של פורים שהוא מפלת המן עמלק היה על ידי הפניסה והקבוץ שעל ידי זה נתברין הבתים של התפלה עד אין חקר עד שנתכנסו לתוכם כל הרוחקים וכל הנדחים: ליקושי הלכות, צינית, יא

הליכות

שיחות ומנהגים

התחזקות

במה חשבת והתדבקת כל כך במחשבתך? "ענה לו מוהרנ"ת: "חשבת והרהרתי שהנה פנה שבעולם, פשט אחד הולך ושוכר דירה לזמן קצוב, אזי אף שמוצא בדירה זו שום חסרון פנה וכזה, מותר על הדבר באמרו: 'הרי אף לזמן קצר אני שוכר את המקום, ומה בכך אם אסבל קצת'. אולם כשצא לקנות מקום לשנים הרבה, אינו מותר על שום חסרון, רק דואג שיהיו כל הדברים נכונים ומסודרים כראוי כי לשנים הרבה הולך להשתמש בהם. כמו כן חשבת פאן בהליכתי על הארץ שיהיו המקום והבית שאני עתיד לילך ולשהות שם למשך שנים הרבה, הינו מקום הקבר המיועד לי, וחשבת פמה וכמה צריך אני לראג שיהיו שם כל הדברים מסודרים ומוכנים היטב ללא שום חסרון." (שיח שרפי קודש)

בפורים מצוה לקיים מאמר חכמינו זקונם לברכה (מגלה ז'): שחייב אדם לבסומו וכל פשוטו, נון שמעתי מאבי, הריני כפרת משכבו, ב'שם אדמו"ר זכרוננו לברכה וכל שם שאר צדיקי אמת, שלא פדעת המפרשים בזה בענין אחר. (שם ב, ב').

קשה פעם מוהרנ"ת מהיגל חיי האדם בעולם הזה העובר כצל הפורח, אמר: "אט איז נאך נישט דא' מיט וועמען צו רעדן, אט איז שוין נישט דא' פון וועמען צו רעדן" - "הנה אין רעדן עם מי לדבר, והנה אין 'לבר' ממי לדבר". כל כך מהר עוברים הימים והשנים:

הלכו פעם מוהרנ"ת ורבי אהרן הרב במרסלב חידיו. בדרך הלכות הבחין הרב במוהרנ"ת הדבוק בשלש עשרה, ואף קשה אליו לא שמע ולא הרגיש בפניו. עד כדי כך ששאל אותו הרב: 'רבי נתן,

הספר שהחיה את ה'נפטר'

מספיק לפסוע יותר ממספר פסיעות, וזיכרונו שוב בוגד בו. פעמים רבות ארע שהביא ללקוחות דברים שכלל לא ביקשו והם כעסו עליו. בסופו של דבר, פיטר אותו קרוב משפחתו מן העבודה. הוא נותר ללא פרנסה, בודד ועזוב לנפשו, עד שאיבד את חשק החיים.

סיים האיש את סיפורו העגום, כשהוא שואל חסר אונים: "נו, אמור לי, האם יש לך פתרון עבירי? הנח לי ותן לי למות בשקט".

"אמרתי לו" מספר רבי ישראל דוב, "יש לי צדיק כזה, שהוא יכול לעזור לך, יכולה להיות לך רפואה שלימה על ידו!"

"הוא ביקש ממני בתחנונים: עזוב אותי, אני רוצה למות. אני מצפה ומחכה מתי תצא הנשמה ואתה לא נותן לי את זה. מה אתה רוצה ממני, שאני אלך לטבריה?"

אך הוא לא וויתר. הפציר וחזר והפציר בו, עד שהצליח לשכנע אותו, כפי שמספר רבי ישראל דוב: "היה נסים איך הוא בא אתי לטבריה, הלכנו ביחד לטבריה ואני הבאתי הביתה במקום כסף - אורח מירושלים. והוא צריך לאכול... זה היה לא רק ליום אחד, הוא היה בביתי זמן רב, בני ביתי אמרו לי: "מה נעשה, אין לנו לחם בשביל הילדים, איך ניתן לו אוכל?"

"על כל פנים הוא היה אצלי זמן רב ואכל ושתה. אנחנו שרנו בשבת קודש כל הלילה, רקדנו ושמחנו. וכל טבריה כבר ידעה שאני הבאתי אורח, הם שמעו הריקודים שלנו, של ה'נפטר' ושלי".

כך, תקופה ארוכה אירחו בביתו, כשהוא דואג לו לאכילה ושינה ולכל צרכיו. "קח את הספר הזה" אמר לו כשהוא מושיט לו 'ליקוטי תפילות', "תקרא בזה בכל לב".

האיש החל לומר בתמימות בתפילות הקדושות, ואז התרחש הנס: אט אט, בהדרגה, החל זיכרונו לשוב אליו. לא חלפו ימים רבים והוא הבריא חלוטין!

כשחזר לירושלים, סיפר לקרוביו ומכריו המופתעים איך וכיצד אירע לו הנס. אך בכך לא תם העניין, לא ארכו הימים והוא התחנן, ואף מצא עבודה מכובדת. כיון שמצא חן בעיני מעסיקו בשל מסירותו ונאמנותו, הלה קידם אותו בעבודה, וברבות הזמן הוא מונה לסוכן ראשי של אחת החברות הגדולות לשיוק מזון בארץ. כל זאת בכוח ה'ליקוטי תפילות'!

מאז תחילת התקרבותו דבוק היה החסיד הנלהב רבי ישראל דוב אודסר בספר הקדוש 'ליקוטי תפילות'. מרבו המובהק רבי ישראל קרדנר שמע לאמור, כי אם חפץ הוא לזכות באמת לכל המעלות המובאות בתורות הקדושות שבספר 'ליקוטי מוהר"ן', שירבה באמירת 'ליקוטי תפילות'. וכה עשה וכה קיים עד זקנה ושיבה.

כשהיה עוסק כדרכו בקירוב נפשות, נהג להעניק במתנה את הספר הזה ולהמליץ לאיש שיחו לומר בו בקביעות, שאז בוודאי יראה פלאות.

תאמר בזה בכל לב.

החסיד ר' ישראל דוב אודסר זצ"ל

פעם סיפר על נס ופלא שראה בעיניו בעקבות אמירה ב'ליקוטי תפילות'.

היה זה באחת מנסיעותיו ירושלימה, כשהתכונן לשוב לביתו שבטבריה, כיון שלא היה לו הכסף הדרוש לנסיעה, נכנס אל אחד מבתי הכנסת הירושלמים שמה יצליח לקבץ מעט ממון. במרפסת בית הכנסת הבחין להפתעתו באדם היושב כשהוא מכונס בעצמו ושרוי בעצב עמוק. פניו היו כפני 'נפטר' ממש כתיאורו.

רחמיו נכמרו עליו והוא ניגש אליו ושאל אותו: "מדוע אתה כה בעצבות?" והאיש משיב: "אל תדבר איתי, אתה לא יכול לעזור לי, אני רוצה למות ומחכה בכל רגע ליציאת נשמת". אך רבי ישראל דוב לא הירפה ממנו, בכל ליבו רצה לעזור לו.

לאחר הפצרות רבות, נכנע האיש והסכים לספר לו את צרתו, ובלבד שייניח לו לנפשו...

מסתבר, כי לקה לאחרונה במחלת השכחה, וצערו העצום מכך גרם לו לאבד כל טעם בחייו. קרוב משפחתו העסיק אותו כמוכר בחנותו וכשנכנס קונה וביקש קילו סוכר, פנה להגיש לו את מבוקשו אך תוך כדי כך שכח מה הלה רצה. הוא התבייש לשאול אותו שוב, אולם כיון שלא נותרה לו ברירה חזר אליו ושאל אותו בשנית: "מה רצית?"

"קילו סוכר" משיב הקונה. אך למרבה הצער אינו

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' נ"ו מאמר ג' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וביום הפבורים בהקריאתם מנחה קדשה לח' בשבעתיכם, מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו (מזרחי כ"ח):

[א] פי יש בכל אחד מישראל בחינת מלכות, וכל אחד לפי בחינתו, בן יש לו בחינות מלכות. יש שהוא שורר בביתו, ויש שהוא מושל ביהודה, וכן יש שהוא מושל על כל העולם, כל אחד לפי בחינת המלכות שיש לו. בבחינות: "שרי אלפים ושרי מאות ושרי חמשים ושרי עשרות" (שמות י"ח):

ובחינות המלכות הזאת שיש בכל אחד, היא באתגליא ובאתפסאיא. באתגליא, הינו הממשלה שיש לכל אחד לפי בחינתו, שהוא מושל על אלו האנשים באתגליא, כפי בחינת המלכות שלו כנ"ל. ובאתפסאיא הוא, כי גם יש לכל אחד לפי בחינתו בחינת מלכות באתפסאיא. דהיינו שאף שבאתגליא נראה שאין לו שום ממשלה על אלו האנשים, עם כל זה באתפסאיא ובהעלם גדול, הוא מושל על אלו האנשים. כי נשמתם הם תחתיו, ונכנעים תחתיו. וגם זאת הבחינה של מלכות באתפסאיא, היא לכל אחד לפי בחינתו בבחינת: "שרי אלפים, ושרי מאות" וכו'.

ויש אחד שבאתגליא אין לו שום ממשלה, ואף על פי כן באתפסאיא ובהעלם גדול, הוא מושל על כל הדור, ואפלו על כל צדיקי הדור. כי כל נשמותיהם הם בלם תחת ממשלתו ומלכותו, ובלם נכנעים וכפופים אליו. רק שהוא בהעלם גדול, בבחינות (מלאכי א'): "בכל מקום מקטר ומגש לשמי". שאף שהם עובדים עבודת אילנים, על כל זה בהעלם גדול הם בלם נכנעים אליו יתברך, ועובדים אותו יתברך, רק שהוא בהעלם גדול. כמו כן זאת הבחינה של מלכות באתפסאיא, שאף שבאתגליא אין לו שום ממשלה, עם כל זה בהעלם גדול, הוא מושל עליהם, והם בלם תחתיו ונכנעים אליו.

[ב] וצריך כל אחד, לכלי להשתמש עם בחינות המלכות שיש לו להנאתו ולצרכו. וכו' כי אם להשם יתברך, בבחינות (עבודה א'): "והיתה לח' המלכות". דהיינו להשתמש עם המלכות לעבודת השם יתברך, דהיינו להזהיר ולהוכיח את כל הנשמות שנכנעים אליו, כל אחד ואחד לפי בחינות המלכות שיש לו באתגליא ובאתפסאיא. הן אם הוא מושל בביתו, צריך להזהיר ולהוכיח את בני ביתו. ואם יש לו ממשלה יותר, מוטל עליו להזהיר יותר ויותר אנשים, לפי בחינת המלכות שלו:

יש בכל אחד מישראל בחינת מלכות

הנה רבינו מתחיל את המאמר שיש לכל אחד מישראל בחינת מלכות, וממשיך לבאר את חלק הממשלה שיש לכל אחד לפי בחינתו, ושצריך להמשיך חיות אל המלכות ע"י עסק התורה במדה ובצמצום, וכבר נתבאר שמתוך כללות המאמר ומתוך דברי מוהר"ן מתבאר שעיקר הכוונה בעניין המלכות היא לחלק של גילוי מלכות ה' שיש לכל אחד מישראל חלק המיוחד לו, וזאת זה צריך להאיר גם בתלויים בו וכפי שמתבאר בהמשך המאמר. וכדי שיהיה לאדם כח לעסוק בעניין זה, מוכרחים להמשיך חיות ע"י עסק התורה.

אלא שלכאורה מאוד קשה להבין למה התחיל רבינו דווקא בעניין זה של הממשלה על אנשים שלכאורה הוא עניין צדדי בכל המאמר שעוסק בעניין גילוי הדעת שבהסתרה ולכאורה זה עלול להטעות ולהסתיר את עיקר הכוונה, ובמאמר הקודם נתבאר בזה, שכל ההסתרה על מלכות ה' נובע מזה עצמו שאדם לוקח את המלכות לצרכו ולהנאתו, ומחמת זה הוא עיקר הנפילה שמחפש את השליטה החיצונית ע"י הממון, ונופל לכעס וכדו' על שאין שומעים בקולו.

עיקר המלכות היא באתפסאיא ובפנימיות

אמנם יש בזה נקודה נוספת ועמוקה יותר, במה שהתחיל רבינו דווקא בעניין זה, ובהוא יתבאר גם מה שהדגיש רבינו מאוד את עניין המלכות באתגליא ובאתפסאיא, וביאור העניין כי עניין המלכות שיש לכל אחד הוא הכח לגלות את מלכות ה' וכו"ל, והיות שכל עניין גילוי המלכות הוא לגלות את מלכות ה' דייקא ממקום ההסתרה, לכן עניין זה עצמו

לחידוד

תשובה לחידה הקודמת: באיזו שנה רבינו ז"ל רקד הרבה בכדי לבטל את גזירת הגיוס דאז? בפורים שנת תקס"ג. וראה הסיפור המלא בחיי מוהר"ן קטז, ורסג...!

איזה מצוה חייבים לעשותה דווקא בלי דעת?

ל"ג

הזוכה: נחמן טוביב ביתר זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאמון.

שיש באדם כח לגלות מלכות ה', מוכרח גם כן להיות עליו הסתרה, והוא אותו בחינה עצמה של כללות ההסתרה שיש על מלכות ה' בעולם, מה שהאדם אינו יודע כלל מכווחו ומתפקידו בעולם.

כי כל עניין זה הוא עניין פנימי ונסתר שאדם פועל ב"דעת" שבו, הן כלפי עצמו בעצם גילוי מלכות ה', שעיקר עניינו לגלות את מלכות ה' בפנימיות דעתו ומחשבתו, לגלות את ההסתרה שיש על כל דבר בעולם, ולגלות בזה מלכות ה', והן כלפי הנשמות התלויים בו שעיקר ממשלתו עליהם, והכח להאיר בדעתם, אינו באופן חיצוני, אלא באופן פנימי ע"י עסקו בתורה שע"י מאיר בפנימיות נשמתם את הארת הדעת של גילוי מלכות ה', וכפי שמתבאר בהמשך המאמר.

מלכות המן עמלק לעומת מלכות דקדושה

זוהו עצמו המלחמה התמידית של המלכות דקדושה עם מלכות המן עמלק, שמלכות המן עמלק כל עניינו חיצוניות, ולכן כל מלכותו הוא שליטה גשמית וחיצונית, שלכן עניינו שייך לאסיפת המון, שע"י ריבוי המון יש חשיבות חיצונית וזהו מהותו של מלכות המן עמלק, ולעומת זאת מלכות דקדושה כל עניינו הוא מלכות אמיתית ופנימית, לגלות את אלקותו יתברך שיש בכל דבר, מתוך ההסתרה שיש מחמת גשמיות וחיצוניות העולם, ע"י צמצומי התורה שיש בכל דבר שכל הלכה וכל מצוה הוא גילוי מלכות ה' נמצא שעניין זה הוא נסתר ונעלם, הן מחמת זה שהוא "פנימי" ולא "חיצוני", כי המלכות האמיתית הוא דבר שהוא בפנימיות ולא בחיצוניות, והן מחמת ההכרח של "ההסתרה" שחייב להיות על גילוי מלכות ה', כי זה תכלית הבריאה שנגלה את מלכות ה' דייקא מתוך ההסתרה.

ולכן הצדיק שהוא מושל על כל נשמות ישראל ויש לו כח להאיר להם את הארת הדעת לגלות מלכות ה' בעולם מתוך ההסתרה והסתרה שבתוך הסתרה, עליו דייקא חייב להיות הסתרה שבתוך הסתרה, עד שבהתגלות אין לו שום ממשלה, כי מאותה סיבה שיש הסתרה על עצם גילוי מלכות ה' בעולם, מוכרח שיהיה גם הסתרה על מי שיכול לגלות את המלכות הזאת.

וממילא כשאדם ידע את כל זה, לא חיפש את המלכות החיצונית והגשמית, שבאמת אין בה שום שמחה ושום אושר, אלא יחפש כל הזמן רק את המלכות האמיתית והפנימית שהיא עיקר החיות שיש בעולם, ולא יפריע לו כלל מה שאין לו ממשלה באתגליא, אפילו על הנשמות שתחתיו, כי מבין שאין לזה שום משמעות אמיתית.

גילוי המלכות מתוך ההסתרה

ועל פי זה מתבאר היטב מה שפתח רבינו בעניין זה של הממשלה על הנפשות באתגליא ובאתבסיא, וכפי שמוכן מהמשך המאמר ומכללות העניין שעיקר הממשלה הוא הממשלה באתבסיא, ובפרט אצל הצדיק שיש לו ממשלה על כל נשמות ישראל, ששם הוא בתכלית האתבסיא, כי עניין זה הוא עניין מרכזי מאוד במאמר, שמוכרח שיהיה הסתרה, ושעיקר הגילוי הוא דייקא מתוך ההסתרה, והגילוי הוא לאו דווקא באופן חיצוני וגשמי, אלא גם הגילוי עיקר עניינו הוא בפנימיות הדעת, [אף שבוודאי יש גם משמעות לגילוי כבוד ה' באתגליא שיש בזה כבוד ה' וכבוד המלכות דקדושה, אבל "העיקר" הוא החלק של גילוי המלכות בפנימיות שזה נעשה ע"י שממשיכים חיות ע"י עסק התורה במדה וצמצום שע"י יש כח לאדם לגלות מלכותו יתברך בעולם מתוך ההסתרה].

ו. 'קריאת התורה בפורים',

בהל' קריאת התורה [א] כותב: ועל כן בפורים קורין אז פרשת עמלק אף שאין בה אלא תשעה פסוקים, כי אדרבה ע"ז היתה מפלתו כנ"ל, יעו"ש.

ז. 'שמחת פורים', מבואר בפנים התורה שיש נחש שעל ידו בא עצבות רוח וכו', והתיקון לזה הוא שמחה, וכמו שכתב בלקוטי תפילות על תורה זו, 'ותזכני להיות בשמחה תמיד' וכו' ע"ש.

ועזור השי"ת שנזכה לקבל ימי הפורים הבעל"ט בקדושה וטהרה, בשמחה ובטוב לבב, מרוב כל, בביאת גואל צדק במהרה דין אכ"ר.

אברהם שלום שישא
פעי"ה ק ירושלים ת"ו

יעו"ש.

ג. 'משלוח מנות' בהל' ר"ח [ג] כותב: המן נעשה מבחינת הכנעת מלכות המן עמלק, ועל כן אנו דדין כאתון דדין, כי נעשה מהמן המן ע"ש. ובהל' פורים [גה] כותב שמשלוח מנות קשור לענין המן, יעו"ש. ה. 'שתיית יין בפורים' כותב בהל' ר"ח [ג] שע"י היין נתגלה ההסתרה שהיה שם הקדושה מלובשת בחי' סודות התורה, וע"י היין נתגלה זאת בחי' נכנס יין יצא סוד ע"ש.

ה. 'סעודת פורים' בהל' נט"י לסעודה [א] כותב: שע"י האכילה מקבלין חיות היינו חכמה ומחין את הנפש, ועל כן הוא בחינת המשכת חיים ואריכות ימים לתוך המלכות, כי הנפש הוא בחינת מלכות, יעו"ש.

לכבוד מערכת 'עלה לתרופה' הע"י.

בתורה הזמנית [תורה נו] אע"פ שנאמרה בחג השבועות [תקס"ה] אעפ"כ נמצא בה ענייני פורים. ויש לציין להמרדכי [במגילה ס' תשפ"ט] שיום הפורים חשוב כחג השבועות, כיום קבלת התורה. [הובא בד"מ ר"ס תרצ"ה].

ובס"ד מצאתי שכמעט רוב מצוות מפורס מרומזים בתורה זו ע"פ מוהרנ"ת בלקו"ה: א. 'קריאת המגילה' בלקו"ה [הל' פורים א] מזכיר ענין קריאת המגילה שגורם בחי' התעוררות השינה ובחי' התגלות ההסתרה. יעו"ש.

ב. 'מתנות לאביונים' [בהל' ר"ח ה"ד] כותב שמתנות לאביונים מכניעין קליפת המן עמלק שהוא כרוך אחר רגלי הקדושה

טעם גן עדן

ליקוטי מוהר"ן למעשה | לקו"מ סי' נ"ו [נ]

מלכות המן כנגד מלכות שיש לכל יהודי

א [כנגד מלכות דקדושה אשר הוא המלכות שיש לכל יהודי להמליך את ה' על כל ההסתרות, יש מלכות הרשעה שהוא מלכות המן עמלק, אשר גורם לאדם לחפש למלוך על אחרים בכל דרך, גם על ידי כסף ושלטון, לאסוף ולצבור ממון או הצלחה, והוא משיכה לגמרי את כל מציאות המלכות דקדושה.

ב] אך גם מי שנופל מהמלכות לתוך אחיזת המן עמלק, יש לו תקווה בכח הצדיקים. שזהו הענין מה שמרדכי הצדיק מתהלך "לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה". היינו שהצדיקים מאירים בכל מקום של הסתרה, ומגלים דעת גדול איך השי"ת נמצא בכל דבר, וע"ז מתהפך ההסתרה לדעת, והאדם חוזר לעסוק בתורה לשמור ולעשות, ולמצוא איך השי"ת מקבל נחת ממנו גם בתוך ההסתרה.

ג] וזהו העניין שמרדכי מתהלך 'לפני חצר בית הנשים', שבית הנשים מרמז על כלל הנפילות וההסתרות שבעולם בג' אופנים. א. כי יש שנתרחקו לגמרי מהשי"ת היינו שישו' וקפצו ממקומו של עולם. ב. ויש

שהיו קצת אצל השי"ת אלא ששכחו אותו, והוא 'נשים' מלשון שכחה כמו שכתוב 'כי נשני אלקים'. ג. ויש שזוכרים מהשי"ת אלא שנחלשו בכוחם ו'נשתה' גבורתם. והצדיק הוא הולך בכל המקומות הנפולים האלו לדעת את שלום אסתר, היינו לדעת את שלום היהודי שנמצא בהסתרה, ולהמשיך לו דעת ותורה שידע איך לגלות ההסתרה, ויוכל אותו יהודי להתנהג עם המלכות שיש לו.

ד] והמובן מזה, שהצדיק מגלה דעת להבין, שהשי"ת נתן לנו את התורה לא רק במקום של גדלות, אלא גם למצב של קטנות והסתרה, לתוך מקום שישוכחים שם את השי"ת, ולגלות שיש דרך לקיים תמיד את התורה, להדבק באמונה בכל מצב ולהבין שה' נמצא בכל מקום. כי לפי מה שעובר על האדם, אזי באמת הוא אינו ראוי לגילוי הדעת הזה, אך כאשר מתקרבים לצדיקים ולומדים ספריהם הק', אזי אפשר לקבל מהם ההשגה וההרגש בענין זה, איך חושך צעום נהפך לגילוי של דעת.

איך למשוך את הלב אחרי ה'

איתא בליקוטי מוהר"ן (ס' ע) על הפסוק (שמות מ, יח) "ויקם משה את המשכן", שלמשכן היה כח המושך, כלומר, להמשיך אלוקות למקום שהיה עומד שם, בחינת "משכני אחרך ננוצה", שכשנמשך אחרי השי"ת כבר אינו הולך אלא רץ אליו באהבה, וכל מה שמתקרב אליו יותר הוא רץ יותר, וכך היה כח המשכן הק', שהשי"ת נטע בו כח למשוך את האדם לרוץ אליו יתברך יותר ויותר.

וכמוא במדרש (במדבר יב, יד), שהמשכן הוא לשון משכון, על שם שהוא משכון [-ערבות ובטחון] לישראל שתשרה השכינה בצלם, אפילו אם יחטאו ח"ו, כמו שכתוב (ויקרא כו) "ונתתי משכני בתוכם, ולא תגעל נפשי אתכם", שני"ע המשכן השכינה שורה בישראל. והוא בדרך זו שנתבאר כי למשכן יש כח המושך להמשיך אלוקות למקום שהיה עומד שם.

ומבאר שם רבינו שעל כן אי אפשר להקים את המשכן אלא הצדיק שהוא בחי' עפר, וכמו שכתוב (במדבר יב, ג) "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", וכמו שפי' רש"י על הפסוק "ויביאו את המשכן אל משה", שלא היו יכולים ישראל להקימו, כי גם העפר יש לו כח המושך [-הנקרא בלשוננו כח המשיכה], ועל כן דוקא הצדיק שהוא במדרגת עפר יכול להקים המשכן בדרך זו.

וזה שכתוב (דברים ז) לא מרובכם חשק ה' בכס, כי אתם המעט, ודרשו רבותינו ז"ל (חולין פט.) לא מרובכם - רק מחמת שאתם ממעיטים עצמכם חשק ה' בכס. כי מחמת שהם ממעיטים ומקטינים עצמם, ע"ז הם בחי' עפר, שיש לו כח המושך, בחי' משכן, שמושך האלוקות, ע"כ חשק ה'.

עומק הפרשה

הסותר על מנת לבנות

ויקם משה את המשכן:

במשך כל חדשי החורף עסקו בצלאל ואהליהב בבנין המשכן וכליו, ביחודים נוראים אשר נבראו בהם שמים וארץ, כל פרט מדוקדק מפי הגבורה והכל נבנה כאשר צוה ה' ביד משה, והנה בשלהי חודש אדר נשלמה מלאכת המשכן, וכעת הגיע הזמן להעמידו להשכן בו את השכינה הק'.

ואכן המשכן מובא אל משה רבינו והוא מעמידו על תילו, אך כאן אחרון הכהן אינו נכנס לשרת בו אלא משה רבינו עצמו משמש בחלק לבן ומיד בסיום העבודה הוא מפרק את המשכן, וכך נשנה הדבר שבעה ימים עד היום השמיני בו נבנה המשכן בנין קבע, השי"ת השרה את שכינתו ואהרן ובניו נכנסו לשרת בו.

במעלת שבעה ימי המילואים מפליג בזה"ק (בראשית לד. מז. ועוד) שנשלם בהם מיעוט הירח והלבנה האירה בשלמותה ומשה רבינו היה לבוש בגד לבן המרמז על החסידים הזכים ומאירים.

את פנימיות ענין שבעת ימי המילואים מבאר האריז"ל (ספר הליקוטים פקודי) על פי המובא בדברי חז"ל שקודם בריאת העולם היה השי"ת בונה עולמות ומחורבים [הנקרא 'שבירת הכלים'], כלומר המשך את אורו הגדול למטה באופן שמיד אחר בריאת העולם הוא נשבר והקדושה נופלת לעולמות התחתונים, וכך עשה שבע פעמים בנפלאות תמים דעים, עד שמתוך שבירה זו ברא את העולם באופן זה שיש בו קליפות והסתרה על אורו הגדול, ועל כן בשבעה ימים אלו קודם הקמת המשכן היה משה רבינו מעמיד את המשכן וחוזר ומפרק אותו לתקן שבעה עולמות אלו שנסברו. בדרך עבודה מבאר זאת מוהר"ן, כי מובא שבעבודת

בכם, ויש לבאר שעל כן הפסוק מחבר את ענין הענוה לענין החן, כמו שכתוב (תהלים ד, ג) "ולענויים יתן חן", כי חן הנסוך על האדם מושך אחריו בני אדם, ועל כן מחבר את הארץ לענוה, כמו שכתוב (צפניה ג, ב) "בקשו את ה' כל ענוי ארץ", וכתוב (תהלים עו, ז) "להושיע כל ענוי ארץ", וכתוב (ישעיה יא, ד) "והוכיח במישור כל ענוי ארץ".

וכן יתבאר בזה ענין מה שמובא בכמה מקומות שהמשכת אלוקותו יתברך היא דווקא על ידי הענוה, כמו שנאמר (תהלים קלח, ו) "כי רם ה', ושפל יראה", וכתוב (ישעיה נט, טו) "כי כה אמר רם ונשא, שוכן עד וקודש שמו, מרם וקדוש אשכון, ואת דכא ושפל רוח, להחיות רוח שפלים, ולהחיות לב נדכאים".

וכמו שאמר חז"ל (עירובין ג:) 'מפני מה זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן, מפני שנוחין ועלבים היו', ואמרו (תענית ז.) 'אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שדעתו שפלה', ואמרו (גדרים לח.) 'אין הקדוש ברוך הוא משרה שכינתו אלא על עניו', ואמרו (סוטה ה.) הניח הקב"ה כל הרים וגבעות, והשרה שכינתו על הר סיני, והניח כל האילנות טובות, והשרה שכינתו בסנה, ואמרו (קדושין עא.) 'שם מ"ב אותיות - אין מוסרים אותו אלא למי שצנוע ועניו', ואמרו (חולין פט.) 'אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, חושקני בכס, שאפילו בשעה שאני משיפיע לכם גדולה אתם ממעיטים עצמכם', ואמרו (מכילתא יתרו כ) 'מגיד הכתוב, שכל מי שהוא עניו, סופו להשרות שכינה עם האדם בארץ'.

נמצא שהדרך להשרות בלבו את השכינה הק', לבנות משכן לשכינה למשוך את לבו להשי"ת הוא דווקא על ידי הענוה שישים עצמו כעפר ומתוך כך ימשך וידוך אחר השכינה הק'.

הלימוד שיש נחת רוח למעלה מנצח את המן

כאשר המן ראה את מרדכי מלמד לתינוקות של בית רבן את הלימוד של קמיצת העומר שעורים, תיכף הבין שבזה הפסיד את המלחמה על ידי העשרת אלפים ככר כסף, כמו שאמר 'אתו עומר ידידכו ונצחו את העשרת אלפים ככר כסף דיד' (מגילה יג.).

כי הלימוד שאנו מחנכים את בנינו להרבות בתורה ומעשים טובים, הוא לא בשביל להיות מוצלחים וגיבורים יותר, שאז מודדים את האדם לפי ריבוי הצלחתו, אלא בשביל לעשות נחת רוח למעלה על ידי כל תיבה של תורה ותפילה שאנו לומדים ומתפללים ועל ידי כל מצוה ומעשה טוב שאנו עושים.

וכיון שבנחת רוח עסקינן, אין לנו העסק כל כך לדבר מהכמות של 'עשרת אלפים', שהרי כל מעט קמיצה מקרב אותנו לה', וכל מידה (עומר) של מצוה שמניפים למעלה ולמטה ולכל רוחות העולם אנו ממליכים את ה' על כל רוחות העולם, וזה בעצמו התכלית של כל מצוה ומצווה.

וזה בוודאי שבשביל להזדרז בעבודת ה', צריך להכניס שאיפות גדולות לדעת ש"ס ופוסקים, להבחין הרבה דפי גמרא, ולהרבות בשעות לימוד רצופות, ולעשות הרבה מעשים טובים וכדומה. אך יחד עם זאת, תוך כדי הלימוד, יחד עם עצם העשייה, יש להדגיש את החיבור שנעשה לנו עם השם יתברך על ידי כל דבר טוב שאנו עושים.

ואף שאמרו חז"ל ש'מתוך שלא לשמה בא לשמה', צריך לראות לכל אורך שנות החינוך, לחנך סוג של 'שלא לשמה' שאכן יביא לבסוף ל'לשמה'. וזה על ידי שמלמדים את הלימוד הנורא שמרדכי לימד את התינוקות של בית רבן, הלימוד של 'קמיצה' - הלימוד של 'עומר שעורים' שהוא לימוד שכל מעט טוב עולה למעלה.

ואין הכוונה להוריד שאיפות ולהסתפק במעט, אלא העיקר להדגיש את החיבור לה' שנעשה על ידי כל מעט, לעשות עסק שלם, להתפעל ולהתרגש ולהתחבר לה' מכל מעשה טוב, ומכל לימוד תורה. כי זה כל התכלית של העבודת ה' להרים את העיניים למעלה, ולזכור שנעשה משהו למעלה. ונבנים היכלות של עולם הבא לכל מעשה טוב ולכל דיבור של תורה ותפילה.

ויש אשר טוענים שכל המושג עולם הבא הוא מושג מופשט מדעת התינוק ואינו יכול להבין זאת. והאמת שהוא מושג מופשט גם מאיתנו - אנשים בוגרים, אלא שבכל זאת כיון שלכל ישראל יש חלק לעולם הבא, ממילא כל יהודי כששומע המושג של 'עולם הבא' תיכף מרגיש שמדברים מאיזה מושג נשגב שיש לו שייכות אליו. ועל כן אף שמצד אחד יש לזרז התינוקות לעבודת ה' על ידי שאיפות ברורות של הצלחות בעולם הזה, וכן לעשות מבצעים ומיני מתיקה וכדומה, אך יחד עם זאת, יש להוסיף ולדבר הרבה מהלימוד האמיתי שיש עולם הבא, ויש נחת רוח שעולה מלמטה, שזהו סוד הקמיצה שלימד מרדכי היהודי שניצח את הריבוי כמות של המן.

(ע"פ לקו"מ ב, לקו"ה תפילת המנחה ז, לב, חובל בחבור ב)

הלכות תג פנח: הופיע! החוברת הנפלאה 'הליכות קודש - פורים' שנערכה ביד אמן ע"י הרה"ח ר' אברהם יצחק קלצקי שליט"א, המעורר את הלב לעבודת ה' בתמימות ובפשיטות, ומחבר את אור הפורים לכל זמן ומצב. לדרכי קבלת החוברת (מהדורת כ"ס) וכן חוברות 'שאל בני - מגילת אסתר ופורים': 0504155435.

התורה הזמנית: התחדשות רבתי בקו 'לסלסל בתורתו' שע"י ארגון 'לטייל בתורתו'. שיעורים, ראיונות, שיחת חברים, נציגים, ועוד רבות; הכל במספר אחד: 046277313.

הופיע! קונטרס 'ניצוצי נוגה' על התורה הזמנית - תורה נ"ו - להשיג בבתי הכנסת של חסידי ברסלב. כמו כן, ניתן לקבל קובץ מוכן להדפסה על ידי פנייה למערכת הגליון.

אומן: בימים אלו נוספו חברות תעופה רבות שחידשו את פעילותן בארץ, ביניהם חברת 'פליי וואן' המולדובית, מה שמקל מאוד על הנוסעים לציו"ק בימים אלו, ובפרט מבחינת עלויות. עם זאת, המלחמה עדיין בעיצומה כשהסוף עדיין לא נראה באופק, כשלאחרונה אף נשמעים רוחות מלחמה ממחוז טרנסניסטריה, הנמצא בתוך שבין קיישינב לאומן. אנו כיהודים מאמינים, נמשיך לאחוז את הרב התפילה בדינו, לגאולה וישועה.

י"ל ע"י מנחם עולה לתרופה
בבל ענין או להצטרפות למועדים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודיעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערכת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישת כנס נציגי עלה לתרומה, בנק מרננתל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

וְתַחֲזְקֵנִי בְשִׂמְחָה וְחֲדוּהַ תְּמִיד וְאִזְכֶּה
בְּכַח הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּים לְגִישׁ וּלְכַבֵּל
מִמְנֵי וּמִכָּל יִשְׂרָאֵל קִלְשַׁת הַמֶּן עִמְלֹק
יְמֵה שְׂמוֹ, וְלִהְיוֹתֵנִי עֲלֵי קִדְשַׁת הַנֶּסֶם
וְהִשְׁוֵתֵנִי שֶׁל פְּוִרִים, וְתַרְחֵם עֲלֵינוּ
בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, שֶׁנִּזְכָּר
לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד בְּיָמֵי הַפְּוִרִים בְּשִׂמְחָה
גְּדוֹלָה וְחֲדוּהַ רַבָּה וְעִצְמוֹהַ וְנִזְכָּר
לְקִיָּם מִצְוֹת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה בְּקִדְשָׁה
וּבִטְהָרָה גְּדוֹלָה וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעִצְמוֹהַ
וְנִזְכָּר לְהַתְּבַנֵּן גְּדֹל עֵצֶם הַנֶּסֶם הַנִּפְלָא
וְהִשְׁוֵתֵנִי הַנּוֹרָא וְהַעֲצוּמָה הַזֹּאת...

ליקוטי תפילות ח"ב, לז:

יהלום

וְתֹאמַר לָהֶם שִׂישְׁמֹהוּ
וְיִרְקְדוּ בְּפִוְרִים תְּמִיד, וְעַל
יְדֵי זֶה יִמְתִּיקוּ דֵינֵים:

עלים לתרופה, שפ

ראשית, על ידי שמונע עצמו מלאכול, ויחזק את עצמו ברצונות וכיסופים, שכל רצונו הפנימי הוא רק להדבק בהשי"ת ולעשות רצונו, ואינו רוצה להמשך אחר המאכל, ובזה מתקן הוא כל פגמי תאוות אכילה של בחינת סעודת אחשוורוש (ליקוטי הלכות פורים ב' ענד).
שנית, על ידי העסק בתפילה וצעקת הלב להשי"ת. כי תענית אסתר נתתקן כדי לזכור שהשי"ת רואה ושומע כל איש בעת צרתו. ולכן עתה הוא הזמן לעקור את קליפת עמלק שבה להכניס ספיקות בלבנו כאלו אין השי"ת שומע תפילתנו. ולהתעורר ברצונות וכיסופים, לקבוע זמן לדבר עם השי"ת לפרש כל הקשיים שיש לו בעבודת ה', ולהרבות באמירת תהילים וליקוטי תפילות, והכל מתוך התחזקות עצום שבוודאי ה' שומע כל דיבור שלו, ואין שום תפילה הולכת ריקם, שזהו השמחה הגדולה של פורים, שמתגלה לכל אחד שהשי"ת שומע תפילתו (ע"פ ליקוטי הלכות נחלות ד')

למה צריך להתענות ולצום בתענית אסתר אם תענית זה הוא רק זכר לשמחת הנס?

מובן מליקוטי הלכות וכן משאר ספרי קדמונים, שהלק גדול מאוד מהאור של פורים תלוי בתענית אסתר. כי עתה הוא עיקר המלחמה למעשה עם עמלק והמן. כי זאת צריך לדעת, שהמלחמה עם עמלק הוא ראשית המלחמה עם היצר הרע, כי עמלק הוא לא עוד איזה תאוה או נסיון, אלא הוא רוצה לעקור את עצם נקודת הקדושה שיש בלב כל יהודי. והיינו לקרר את האדם שלא ידע כמה השי"ת רוצה אותנו, וממילא יחיה כמו מת, בלא רצונות וכיסופים בוערים להשי"ת. ודרך פעולתו היתה על ידי שהפיל את ישראל לתאוות אכילה, על ידי שאכלו ונהנו מסעודת אחשוורוש, ועל ידי אכילה שלא בקדושה נתקרה לב האדם ומאבד כל הרצונות הטובים שלו, כמובא בכמה מקומות בספרי רביז"ל. ולכן בתענית אסתר, יום המלחמה, יש סיעתא גדולה לנצחו על ידי שני עבודות אלו:

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשיין שליט"א / מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

דיני מחצית השקל

א. תלת שלושה חצאי שקלים (שוק אלו נחשבים כמטבע קבוע). ועוד שלושה חצאי דולר (כיון שהם מטבע חשוכה). ובמקום שאין למטבע שם מחצית, יש בזה כמה שיטות באיזה אופן לתת, ואכמ"ל.
ב. והרוצה להדר יוסיף על הנ"ל עוד עד שיגיע לסכום של מחצית השקל של זמן הבית. ואם נותנים גם עבור בני הבית - יש לומר שהכל מצטרף לסכום הנ"ל. ובשנה זו [תשפ"ד] הוא בין: 24.5 - 28 ₪ (החשבון הוא לפי מה שמתפרסם מחיר 'אונקיה סף' הנקוב בדולרים, שהיא 31.1 גרם, ומחלקים את המחיר הנ"ל לפי ערך השקל בזמן אלו לגרמים הנ"ל, ובכך נדע כמה הוא כל גרם סף, ומכפילים זאת לפי 8.5 או 9.6 גרם האמורים).
ג. ולמי שאין לו שלושה חצאי דולר, יקנה אותם מן הגבאי או מן הקערה המונחת בבית הכנסת לצורך זה, כשיעור שווים ממש דייקא! אך מפסיד בזה את הנתנה לעניים דייקא וכמבואר להלן (ואף שהביה"ל מפסק על קניה זו כי אין העניים מסכימים לה, ולע"ד שבאופן כזה אף הוא יודה שאפשר לעשות כן, משא"כ אם אינו קונה אותם כשיעור שווים).
ד. וכל זה אמור לגבי מה שנותן לעצמו, אבל מה שנותנים עבור בני הבית, בודאי די בשלושה חצאי שקלים בלבד.

והרוצה להדר יוסיף על הנ"ל עוד עד שיגיע לסכום של מחצית השקל של זמן הבית. ואם נותנים גם עבור בני הבית - יש לומר שהכל מצטרף לסכום הנ"ל. ובשנה זו [תשפ"ד] הוא בין: 24.5 - 28 ₪ (החשבון הוא לפי מה שמתפרסם מחיר 'אונקיה סף' הנקוב בדולרים, שהיא 31.1 גרם, ומחלקים את המחיר הנ"ל לפי ערך השקל בזמן אלו לגרמים הנ"ל, ובכך נדע כמה הוא כל גרם סף, ומכפילים זאת לפי 8.5 או 9.6 גרם האמורים).
ג. ולמי שאין לו שלושה חצאי דולר, יקנה אותם מן הגבאי או מן הקערה המונחת בבית הכנסת לצורך זה, כשיעור שווים ממש דייקא! אך מפסיד בזה את הנתנה לעניים דייקא וכמבואר להלן (ואף שהביה"ל מפסק על קניה זו כי אין העניים מסכימים לה, ולע"ד שבאופן כזה אף הוא יודה שאפשר לעשות כן, משא"כ אם אינו קונה אותם כשיעור שווים).
ד. וכל זה אמור לגבי מה שנותן לעצמו, אבל מה שנותנים עבור בני הבית, בודאי די בשלושה חצאי שקלים בלבד.

החייבים לתת מחצית השקל
כל איש מבין עשרים חייב לתת מחצית השקל, ו"א מבין י"ג שנה. אך נהגו לתת אף בעד הבנים הקטנים, ואף בעד העובר (שמא הוא זכר). ומי שהתחיל לתת עבור הקטנים, אסור להפסיק. והרוצה לצאת ידי כל הדעות, יתן גם בעד אשתו ובנותיו. ומי שאינו נותן בעד הנקבות, יש לו על מי לסמוך.

שיעור מחצית השקל
א. הרוצה לצאת לכל הדעות, צריך שיהיה בהם ששה דברים אלו: (א) שיהיה שם מחצית עליה (ב) שתהיה מטבע קבועה באותו מקום (ג) שלושה מטבעות (ד) שתהיה מטבע חשוכה (ה) שתהיה שווה [או ג' ביחד יהיו שווים] כשיעור מחצית השקל שבזמן הבית, שהיה 9.5-8.5 גרם סף (ו) שתהיה מכסף.
ב. אמנם בארץ ישראל אין לנו מטבע שיהיה בה כל הנ"ל, כי של סף ודאי אין לנו. והחצי שקל שלנו, אינה שווה כשיעור מחצית השקל האמיתי. גם החצי שקל שלנו אינו חשוב כל כך. ולקחת חצי מטבע ממדינה אחרת, אינו מוסכם לכל הדעות [בגון חצי דולר, ואף אם הדולר עובר לסוחר, מ"מ מטבע של חצי אינו נסחר כלל]. גם בשאר מדינות כמדומה שאין מטבע שיש בה כל התנאים האמורים. ולפני הרבה שנים היה בחצי דולר מעורב סף, אבל כיום אין בהם כלום. פרט לזה שיש מדינות כאלו שמתבע המחצית שלהם יש לה חשיבות יותר ממה שיש בארץ ישראל, ומאידך יש כאלו שאין להם מטבע ששם מחצית עליה.

ג. לכן הרוצה לעשות מן המובחר כמה

קול הנחל
חיזוק. שמחה. חיות. אמונה.
03-575-22-01
מעורר את הרצון, מחמם את הנשמה.